

Anna Monrad: Prædiken fra 27. april 2014 (1. søndag efter påske)

Dagens tekst er en samtale mellem Peter og Jesus. Det er der såmænd ikke noget besynderligt i, men da samtalen finder sted efter påske, er det alligevel noget ganske særligt, for det betyder, at Peter taler med en mand, der ellers var død... Og det er jo hele påskens mysterium og kristendommens kerne, at en mand opstod fra de døde. Manden var Guds søn, og han opstod for at vise, at Gud har magt over døden. Gud kan skabe liv, hvor alt er dødt. Guds vilje er, at det hele ikke skal slutte med døden, men at der skal være en bevægelse fra død - til liv.

I dag hører vi en af historierne om, hvordan den opstandne Kristus viste sig for sine disciple. Vi befinder os ved en sø, hvor disciplene har været ude at fiske. De er med andre ord vendt tilbage til deres gamle erhverv fra før de blev menneskefiskere. Det er ikke første gang, vi hører om et møde ved en sø. Dengang de blev kaldet til at være disciple, foregik det også ved en sø. Jesus kom til dem og sagde: "Følg mig".... de samme ord som Jesus nu gentager for Peter. Da de første gang mødte Jesus, vidste de ikke hvem han var. Da de nu ser ham igen, er de heller ikke sikre på, hvem han er. De kan næsten ikke tro det, men langsomt går det op for dem, at det ER ham, den opstande frelser, deres elskede Herre og mester.

Der er altså meget ved denne situation, som ligner noget, vi har hørt før. Vi er ved enden af historien om Jesus, og det ligner til forveksling begyndelsen og det er fordi, det ER en ny begyndelse. Ind i mellem disse to situationer, hvor disciplene møder Jesus ved en sø og får at vide, at de skal følge ham, ligger en lang og broget historie. For disciplene og Jesus har en historie sammen.

En del af den historie, disciplene har med Jesus, handler om svigt. For ikke nok med at Judas forråbte Jesus, Peter har også svigtet. Han fornægtede Jesus tre gange, præcis som Jesus havde forudsagt. Den aften, Jesus blev anholdt og bragt til ypperstepræstens hus, fulgte Peter med og sneg sig ind i gården. Der blev han tre gange spurgt, om ikke han var en af dem, der havde været sammen med Jesus. Af frygt for sit eget liv benægtede han sit forhold til Jesus. Da det gik op for Peter, hvad han havde gjort, blev han meget bedrøvet.

Det, Jesus nu gør, er at han genopretter det brudte forhold mellem dem. De tre gange, hvor han spørger: *"Simon, Johannes' søn, elsker du mig?"* svarer til de tre gange, Peter fornægtede Jesus. Peter må bekræfte sin kærlighed til Jesus tre gange.

Forud for det, vi har hørt, står der, at dette er tredje gang, Jesus åbenbarede sig for disciplene, efter at han på tredjedagen var opstået fra de døde. Tre er det magiske tal, det ved vi fra treenigheden og fra eventyrene og det passer altså også på dagens tekst.

Venskabet mellem Jesus og Peter kan ikke komme videre, før det på en eller anden måde er blevet genoprettet efter Peters svigt. Derfor forsoner Jesus sig med Peter. Han giver ham en chance til.

Jeg vil fortælle en historie, der kan ses som et billede på det, der sker mellem Jesus og Peter:

Den franske præst Abbé Pierre, blev engang i Paris lige efter krigen kaldt til et hotel, hvor en af hotellets gæster havde forsøgt at begå selvmord. Manden var blevet forhindret, og nu tænkte man, at han nok kunne have brug for at tale med en præst. Så Abbé Pierre blev tilkaldt. Det viste sig, at manden var tidligere tugthusfange. Han var for nylig blevet løsladt efter 20 års fængsel for i et øjeblik fortvivlet vrede at have slået sin egen far ihjel. Nu var han kommet ud, men til hvad? Ingen ville have noget med ham at gøre, hans familie vendte ham ryggen. Derfor så han nu ingen grund til at leve.

Abbé Pierre så håbløsheden i manden øjne, så at der nok ikke var noget, der kunne forhindre ham i igen at forsøge selvmord. Så i stedet for at sige *"Du er ulykkelig, nu skal jeg sørge for dig"*, sagde Abbé Pierre lige det modsatte: *"Du er frygteligt ulykkelig og jeg har intet at give dig... Jeg får hele tiden henvendelser fra folk, der lige som dig har brug for hjælp. Jeg er så træt og kan slet ikke overkomme at tage mig af det alt sammen. Men du, som jo ønsker at dø, er ikke bundet af noget, så kunne du ikke tænke dig at hjælpe mig med at hjælpe de andre?"* Manden sagde ja, og fra den dag af var han Abbé Pierres medarbejder i arbejdet for at hjælpe de fattige og udstødte i samfundet.

Midt i håbløsheden gav Abbé Pierre manden håb, han gav ham noget at leve for. Der voksede liv ud af det, der lignede død. Han hjalp ham - ikke med trøstende ord, men ved at give ham en opgave, ved at slå følge med ham. Som da Jesus mødte de to nedtrykte disciple på vejen til Emmaus og gav dem håbet og troen tilbage. Samtalen der på hotellet var begyndelsen til den

verdensomspændende organisation, Emmaus, også kendt som klunser-bevægelsen, som endnu i dag arbejder for at bekæmpe fattigdom i verden. Abbé Pierre tog sig af de hjemløse og udstødte. Han gav dem et tilholdssted, et fællesskab og en opgave: At sørge for andre i samme situation.

Det er det samme, der sker i forsoningen mellem Peter og Jesus. For hver af de tre gange, Peter bekræfter sin kærlighed, får han en opgave af Jesus: Vagt mine lam. Vær hyrde for mine får. Jesus siger til Peter, som Abbé Pierre sagde til manden: Jeg har brug for dig, jeg har brug for din hjælp. Hjælp mig med at hjælpe de andre. Men Peter skal ikke gå alene, for Jesus siger "Følg mig". Ligesom Peter har fulgtes med Jesus, mens Jesus virkede på jorden, sådan vil han også i al fremtid have usynligt følgeskab af Jesus.

Ved at få overdraget et ansvar rives Peter ud af sit mismod, sin skyld og følelsen af ikke at slå til. Ved at give Peter et ansvar, viser Jesus ham en tillid, som er svær at give tilsvarende med ord. Peter flyttes videre, han bevæges væk fra sin kredsen om sig selv og sin skam og ud mod fårene, ud mod dem, der var kommet til tro på Jesus, men som havde brug for en hyrde.

Peter regnes ofte for den vigtigste af de tolv apostle. Han døde for sin tro og blandt andet derfor blev han noget af en helt. Men i dagens evangelium er der ikke meget helt over ham. Det egentlig ret betryggende, at han, der skulle blive en af lederne i den første kristenhed og som efter sin martyrdød blev kåret til helgen og senere fik bygget romerkirkens største katedral hen over sin grav i Rom, at heller ikke han var ufejlbarlig. Han var et menneske ligesom vi, et menneske, som kunne vakle, tvivle og svigte. Så er der da håb for resten af os.

Og det er det, jeg tror, det handler om i dag. At der er håb for os helt almindelige, dødelige mennesker. For det "Følg mig", der lyder til Peter, lyder også til os. Jesus genopretter også forholdet til os, når vi har svigtet. Der hvor vi tror, at det hele ender, at det ikke kan blive godt igen, der begynder det. Det, der ligner død, bliver til liv. Han giver os en ny begyndelse. Han river os ud af vores kredsen om os selv og ud i livet, ud blandt de andre får. Derude ligger vores opgave. Amen.